

- « Θνητός κανείς ποτέ δὲ θά τολμήσῃ
 « Νὰ πῆ, πὼς νικημένος εἰμ' ἐγώ.
 « Οὔτε κί' ὁ Δαίμονας θά μὲ νικήσῃ,
 « Οὔτε ὁ Θεὸς πού ἐγὼ τὸν ἀψηφῶ !
- « Κί' ἂ ρθῆ μ' ἐμένα ὁ Χάρος νὰ παλαίψῃ
 « — Ποῦνε παιδί περήφανο κί' αὐτό,
 « Καὶ μέσ' στήν πάλη τῆ ζωῆ μου κλέψῃ
 « Οὔτε καὶ τότ' ἐγὼ θά νικηθῶ.
- « Εἶν' τ' ὄνομά μου σ' ὄλους ξακουσμένο,
 « Τοῦ Ἑλικῶνα τίς κορφὲς πατῶ,
 « Τῆς Μούσας εἶμαι μωκαναθρεμένο,
 « Τῆς τέχνης τὸ παιδί ἔμαι τ' ἀκριβό».

ΣΠΥΡΟΣ Μ ΑΝΝΙΝΟΣ

ΑΠΟ ΕΝΑ «ΕΡΩΤΙΚΟ ΤΡΙΠΤΥΧΟ»

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Κ' ἔλαμπε πέρα ὡς πέρα ἡ ἄμμονδιὰ
 κ' ἔλαμπ· ἡ θάλασσα κ' ἡ Πλάσι ὅλη λουσομένη
 στοῦ ἡλίου τὸ φέγγος κ' ἔλαμπες σὰν ὄνειρο
 καὶ σὺ δίπλα σὺ τὸ Ἴόνιο ἀγαπημένη.

Κί' ὅπως σὲ ζύγωσα καὶ τρέμοντας φανέρωσες
 τῶν διάφανων χειρῶν σου τὴν τρεμούλα,
 λαχτάρισε ἡ καρδιὰ μέσα σιὰ στήθη μου
 κί' ἀνέβηκε ἡ ψυχὴ σὰ μιὰ πνοούλα

σιὰ χεῖλη καὶ τὴν ἄφησα σιὰ χέρια σου
 σ' ἐν ἄλλο φίλημα ὅλη τὴν ψυχὴ μου ...
 Γελοῦσε ἡ Πλάσις κ' ἔλεγα ὅτι θ' ἄπλωνε
 τὸ γαλανό της γέλοιο στὴ ζωὴ μου ...

Αὔγουστος 26. Λευκάδα

ΑΝΑΜΟΝΗ

Κι' άπλωνε πέρα ή θάλασσα γελούμενη, καλή
κι' ώρες μονάχος γύριζα στις προκυμαίαις τήν άκρη.
Σε πρόσμενα, κι' άς ήξαιρα, πώς δέν ήταν νά όρθής
καί βούρκωναν τά μάτια μου κνιτάζοντας στα μάκρη.

Κ' έφτανε ή νύχτα κι' άκουγα τό πέλαο νά μιλή
κ' ή πλάσις όλη ανάδινε τραγούδια ευτυχισμένα
κ' ίσκιιοι χωρεύουν γύρω μου σέ μιá χαρά άπαλή
καί μέσ στους ίσκιους έβλεπα ίσκιον ώραϊον έσένα...

Θεογίκη 'Οκτώβρ. 25

Κ. ΚΑΡΟΥΣΟΣ

POT - POURRI

'Απόβραδα μέσα σέ βιβλιοθήκας σκυθρωπές
ΚΑ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Καί γώ θυμάμαι κάποια δειλινά
στις 'Εθνικής Βιβλιοθήκης τή μεγάλη σάλα.
Εΐμουν τότες τόσο μικρός και τά λυγνά
μου χέρια μόλις κράταγαν κάτι μεγάλα

βιβλία πού μιλούσαν για ότι θές :
για τίς έρωτικές πικρίες του 'Ερρικ Χάινε
για τήν καθημερηνήν ανία του Λαφόργκ και τίς πολλές
κι' άλλόκοτες επιθυμίες του 'Απολλιναιρ πού καταπράυνε

μονάχα ό Θάνατος Για τό φτωχό μου τó Βερλαίν . .
(Ρεμπώ, Ρεμπώ με τ' άπολλώνιο σώμα,
στις Βρυξέλλες οι ψυχές σας θα γυρίζουν και θα κλαίν
για κάποια συμφιλίωση πού άργάει άκόμα...)

Θυμάμαι κι' ένα ποίημα του Σπίς
πού τόσο με συγκίνησε... Δέν άπομένει
στη μνήμη παρά ή φράση: «πάσα έλλίς
ήτο δι' αυτών τόν νέον πλέον χαμένη...»

Και θλίβομουν αυτό τó δειλινό
για κάποιων άγνωστών μου τά δεινά...

(Κάϊρο)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΞΑΤΖΗΑΝΤΡΕΑΣ